

nation med Hensyn til Løn. De løbende Lønoverenskomster vil være en Hindring. Det er højst uheldigt, at Arbejderne, trods Erhvervsledernes Advarsler, nylig har gennemtrumfet Lønforhøjelser; Krav, der blev muliggjort ved Loven om Forligsinstitutionen, ifølge hvilken Statens Forligsmænd kun har at søge at etablere et Forlig mellem de modstaaende Parter uden Hensyn til, om Samfundet og Erhvervslivet paa det paagældende Tidspunkt er i Stand til at bære forøgede Byrder.

Da Lønningerne i høj Grad er afhængige af Priserne, er det overordentligt vigtigt, at alle Priser her i Landet bringes ned i Forhold til Kronens stegne Værdi, saa hurtigt som overhovedet muligt. Adskillige af de i de senere Aar vedtagne Love indeholder imidlertid Bestemmelser, der dels virker direkte prisfordyrende og dels, ved at mildne Konkurrencens Tryk, maa modvirke Viljen til hurtigt at følge med nedad med Priserne i samme Forhold, som Kronen stiger. Der kan her peges paa Lukkeloven, Loven om illoyal Konkurrence, Bageriloven o. s. v., og man maa anbefale i hvert Fald midlertidigt at suspendere de Bestemmelser i saadanne Love, som virker prisfordyrende eller prisopretholdende.

Det er ej alene Priserne i almindelig Handel og Vandel, der maa ned, men ogsaa alle offentlige Gebyrer saavel som Portotakster, Telegramtakster, Havnetakster, Lodstakster, Skibstilsynsafgifter etc. Hermed bør Stat og Kommune gaa i Spidsen og give Eksempel til Efterfølgelse. Af overordentlig Vigtighed er ogsaa en Nedbringelse af Skatterne, som ved sidste Pristals Fastsættelse var i høj Grad medvirkende til, at Pristallet kun faldt 2 Point. Naar Kronens Værdi stiger med 30—40 pCt., er det selvsagt, at saavel Skatter som alle offentlige Takster bør kunne reduceres tilsvarende. Saadanne Nedsættelser behøver ikke at berøre Budgettets Balance, naar man samtidig indfører en almindelig Nedsættelse af Lønninger, og i det hele søger at gennemføre en mere sparsommelig Administration. Det turde ogsaa være paa sin Plads alvorligt at overveje, om Landet under nærværende Forhold kan opretholde en Understøttelseslovgivning, som koster Landet relativt langt mere end i noget andet Land, og som utvivlsomt medvirker til at opretholde et unaturligt høj Lønniveau og en deraf følgende større eller mindre permanent Arbejdsløshed.

Hvad særlig Skibsfarten angaar, vil de paapegede Vanskeligheder i Forbindelse med det overordentlig slette Fragtmarked sikkert medføre, at Rederierne bliver nødsaget til at oplægge store Dele af deres Tonnage, medmindre der kan tilvejebringes et rimeligt Forhold imellem Indtægter og Udgifter. Da det sikkert ikke i nær Fremtid lader sig gøre at forøge Indtægterne — i hvert Fald ikke ved Foranstaltninger fra det danske Samfunds Side, thi Fragtmarkedet er internationalt — maa Virkningerne af Kronestigningen først og fremmest søges afbødet ved Begrænsning af Udgifterne.

Sluttelig skal man anføre, at Dansk Dampskibsrederiforening er klar over, at en yderligere Diskontonedsættelse vilde bidrage meget til at lette Erhvervslivets Vanskeligheder ved en hurtig Deflation, men Foreningen tør dog ikke anbefale en saadan Foranstaltning, saafremt det fra kompetent Side skulde blive hævdet, at den paa nogen Maade vilde modvirke Deflationen.

Ærbødigst

Dansk Dampskibsrederiforening.

Chr. Andresen.

fg. Formand.

E. Mægaard.